



## บทที่ ๑ ฉันเป็นแม่มด

"พี่อยากกลับหาแม่มด...พี่ไม่อยากอยู่บนโลกมนุษย์แล้ว..."  
ญาติผู้พี่ของฉันทำให้เหมือนจะขาดใจตายอยู่ตรงหน้าฉัน ฉัน  
แบมือออก พริบตาเดียว กระดาษทิชชูกล่อ่งหนึ่งก็ปรากฏอยู่บนมือ  
พี่สาวดึงกระดาษไปเช็ดหน้า "ไอ้คนเฮงชวย...ฮือ..." เธอพูดต่อ  
ไม่ไหวแล้ว

ฉันตบไหล่เธอเบาๆ ให้อารมณ์ที่พลุ่งพล่านของเธอสงบลง  
พี่สาวเอากระดาษที่เช็ดหน้าตาแล้วแผ่นนั้นมาลูบๆ ตู แม่ตอนนั้น  
เธอจะมีน้ำตานองหน้า แต่ก็ไม่วายสำรวจคุณภาพของกระดาษ "หยาบ  
จังเลย"

ฉันเกิดอาการเซ็งก่อนจะแบมือออกอีกครั้ง คราวนี้เป็นกระดาษ  
ทิชชูราคาแพง

พี่สาวดึงกระดาษไปแผ่นหนึ่ง "อย่างนี้ค่อยเข้าทำหน่อย"  
เธอเช็ดแก้มเบาๆ แต่จู่ๆ ก็ปล่อยโฮออกมาอีกแล้วสะอึกสะอื้น  
"เมื่อก่อนบ้านของพี่เป็นปราสาทโบราณกว้างตั้งสามพันกว่าฟุต มีสวน  
ดอกไม้ มีสระน้ำ แต่เดี๋ยวนี้ต้องมาอุดอู้อยู่ในห้องซึ่งกว้างแค่ห้าร้อย



กว่าฟุตเอง ไม่ต้องพุดถึงสระน้ำกับสวนดอกไม้หรือก วนาดอ่างอาบน้ำ  
ยังไม่มี มีแต่เฉลียงให้ปลุกดอกไม้แค่นิดเดียว ชีวิตที่รันทตขนาดนี้  
แล้วยังจะอยู่ต่อไปอีกทำไม และเพื่อใครกัน"

ฉันจึงตอบว่า "เพื่อพี่เขยไงคะ"

"อ้อเธอ พี่ทะเลาะกับคนที่บ้านก็เพราะเขา พี่ยอมออกจากเขา  
แม่มด ยอมถึงขนาดสูญเสียความเป็นแม่มด ยินยอมที่จะเป็นมนุษย์  
ธรรมดาสามัญ ทั้งหมดนั้นก็เพื่อเขา แต่ผลสุดท้าย... เขา..."

"พี่เขยเป็นอะไรหรือคะ" ฉันถาม

"เขามีซู้!" พอพี่สาวพุดขึ้นมา ก็แสดงท่าทางประกอบให้เห็นว่ายัง  
สะเทือนใจไม่หาย สองมือกำหมัดแน่น "เขาแอบไปคบกับผู้หญิงอื่น  
ลับหลังพี่"

"อ่า!" ฉันอ้าปากหวอ

อันที่จริงมนุษย์ขึ้นชื่อในเรื่องหลายใจอยู่แล้ว แต่ตอนนั้นพี่สาว  
คิดเข้าข้างตัวเอง คิดแต่ว่าจะแต่งงานกับมนุษย์ให้ได้ ตอนนี่...คงต้อง  
โทษตัวเองแล้วละ

"เธอรว่าพี่มันน่าเวทนามั้ย" พี่สาวถามฉัน

ฉันพยักหน้าเป็นการตอบ ฉันรู้ว่าตอนนี้เธอต้องการกำลังใจอย่าง  
ที่สุด

"เสียดวง พี่ถูกรังแกแบบนี้ เธอจะทนดูอยู่เฉยๆ ไม่สนใจได้เธอ"

"ไม่ได้อยู่แล้วค่ะ"

"งั้นก็ดีเลย เธอช่วยพี่ลงโทษพี่เขยได้มั้ย"

"อะไรนะคะ" ฉันร้องขึ้นเบาๆ "พี่คะ พี่ทำเองก็ได้นี่คะ"

"พี่ทำไม่ได้นี่สิ" พี่สาวร้องให้อีก "พี่ไม่มีอิทธิฤทธิ์แล้วนะ"

"แต่...แต่ว่าฉัน..." ฉันกำลังลังเล

"ฉิง มีแต่เธอเท่านั้นที่ช่วยพี่ได้" น้ำตาของพี่สาวไหลออกมา

เต็มทีแม่มดไม่มีน้ำตา แต่พี่สาวเดินออกมาจากแถวของแม่มด



แล้ว ตอนนี่จึงสามารถร้องไห้หน้าตาไหลเป็นทางได้ การตัดสินใจผิดพลาดเพียงชั่ววูบทำให้เธอกลายเป็นมนุษย์ธรรมดา และก็ต้องมาถูกทำร้ายจนเจ็บลึก

หยดน้ำตาที่หยาดรินลงมาบนแก้มของพี่สาวทำให้ฉันรู้สึกถึงความเจ็บซ้ำ "ก็ได้ค่ะ พี่คะ พี่อยากจะให้ฉันช่วยยังไง"

"เธอจะช่วยพี่จริงๆ เหรอ" ใบหน้าที่เบื่อน้ำตากระบายด้วยรอยยิ้ม "ฉิง เธอน่ารักจังเลย"

เมื่อได้เห็นรอยยิ้มของพี่สาว ฉันก็ยิ่งใจอ่อนยวบลงไปอีก

"พี่คิดว่าฉันควรจะลงโทษพี่เขยยังไงล่ะคะ" นี่เป็นปัญหาสำคัญที่สุด

"ง่ายมากๆ จ๊ะ เธอแค่ร้ายเวทมนตร์นิดๆ หน่อยๆ ก็พอแล้ว"

"เวทมนตร์เหรอ" ฉันขมวดคิ้ว

การใช้เวทมนตร์บนโลกมนุษย์เป็นเรื่องที่อันตรายมาก ถ้าหากควบคุมไม่ดีก็อาจจะถูกคนอื่นจับได้ แล้วมันก็จะเหมือนอย่างเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในอดีต

"ใช่จ๊ะ สำหรับเธอ มันเป็นเรื่องที่ง่ายมากๆ"

"แต่ว่า..."

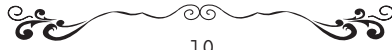
"พี่เข้าใจว่าเธอกังวลเรื่องอะไร วางใจเถอะนะ ก็แค่ลงโทษเบาๆ เท่านั้นเอง ไม่ได้ทำให้บาดเจ็บมากมายสักหน่อย"

"ถ้าอย่างนั้นพี่อยากจะให้หนูทำยังไงล่ะคะ"

"ง่ายมากๆ..." พี่สาวหรือตาลงพลาถักพันพุดอย่างหมายมั่น "ตอนที่ไอ้เฮงช่วยนั้นกำลังเร่ร่อนกับผู้หญิงอื่น พี่อยากให้นกเขามันไม่ซน"

"นกเขาไม่ซน!" ฉันร้องเสียงแหลม

"เขาไปสนุกสนานอยู่ข้างนอก ทำให้พี่ต้องถูกนิโทษ กับไอ้แค่ศักดิ์ศรีพื้นฐานของลูกผู้หญิง เขายังรักษาให้พี่ไม่ได้ พี่ก็อยากจะให้เขาสูญเสีย



ความภาคภูมิใจของลูกผู้ชายบ้าง ให้นำเขาไม่ขึ้นไปเลย" พี่สาวคำรามด้วยความแค้น

ฉันรู้สึกได้เลยว่าถ้าตอนนี้พี่สาวยังมีเวทมนตร์อยู่ละก็ พี่เขยคงบาดเจ็บปางตายเป็นแน่ แต่ก็สมควรอยู่หรอก ทำผิดกับแม่มดก็เท่ากับรันทาที่ตายเอง

พี่สาวลดน้ำเสียงลง "จิง พี่รู้ว่าเธอรักพี่มาก เธอช่วยพี่สักครั้งได้หรือเปล่า"

ฉันลืงเลใจอยู่ครู่หนึ่ง "เอาอย่างนั้นเธอ... ก็ได้!"

ในขณะที่ฉันพูดว่า 'ก็ได้' นั้นเอง ห้องฟ้านอกหน้าต่างก็พลันเปลี่ยนสีราวกับว่าฟ้าดินจะพินาศลงในพริบตา ห้องที่กว้างเพียงห้าร้อยกว่าฟุตของพี่สาวสิ้นสะเทือนเหมือนกับจะถล่มลงไปยังใงยั้งนั้น

"อ้าย!"

ข้าวของในห้องลอยขึ้นและหมุนคว้างไปทั่ว ท่ามกลางข้าวของที่ปลิวว่อน ฉันกลับคล้ายกับว่าจะเห็นแสงสีม่วงสายหนึ่ง เป็นแสงสีม่วงที่ลึกลับมหัศจรรย์...ฉันเดาออกแล้วว่าเป็นใคร

"แม่! พอได้แล้วค่ะ!" ฉันพูดกับอากาศที่ว่างเปล่า

ข้าวของที่ปลิวกระจัดกระจายหยุดนิ่งและตกลงสู่พื้นห้องทันทีที่ฉันพูดออกไป สภาพภายในห้องละอะเหมือนเพิ่งถูกพายุได้พุนโถมเข้าใส่

ฉันยิ้มให้พี่สาวอย่างเก๋ๆ "ขอโทษนะค่ะ"

"คุณน้ำเธอคะ" พี่สาวถามอากาศที่ว่างเปล่า

แสงสีม่วงพุ่งเข้ามาจากนอกหน้าต่าง รวมตัวกันกลางอากาศก่อนจะระเบิดออก ลำแสงมลายหายไปกลายเป็นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งสวมชุดกีฬาสีม่วง

ฉันรู้อยู่แล้วว่าท่านต้องสวมชุดสีม่วง

"แม่คะ แม่ทำห้องพี่นี่ระเนระนาดไปหมดแล้ว" ฉันเดินไปจับ



มือแม่ ฟิงแสบแสบกับแขนของแม่

แม่ขี้สยองแสบฉันเบาๆ แล้วพูดกับพี่สาวว่า "นี่ เธออยากให้  
อาฉิงสูญเสียสิทธิพิเศษเหมือนอย่างเธอนั้นหรือ"

พี่สาวร้องไห้ขึ้นมาอีกครั้ง "น้ำคะ หรือว่าน้ำทนเห็นหนูถูกรังแก  
ได้"

"ตอนนี้เธอเป็นมนุษย์แล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ต้องใช้วิธีการ  
อย่างมนุษย์แก้ไขปัญหาลิ"

"หนูได้ดำเนินเรื่องหย่าแล้วคะ และกำลังยื่นคำขอกลับไปอยู่เขา  
แม่ मद... หนูอยากอยู่ที่ไกลจากพวกมนุษย์ชั่วช้านี้"

"เธอจะให้อาฉิงใช้เวทมนตร์ทำร้ายสามีของเธอ หากถูกจับได้ขึ้นมา  
อาฉิงก็ต้องพลอยสูญเสียสิทธิพิเศษตามไปด้วยนะสิ" แม่ดูโกรธนิดหน่อย

"หนูรู้ว่ามันไม่ถูกต้อง แต่หนูรับเรื่องแบบนี้ไม่ไหวจริงๆ" พี่นี่  
ตื่นเต้นร้อนใจขึ้นมาอีก "หนูจะทำให้พวกมนุษย์ได้รู้ว่าแม่ मदไม่ใช่  
เรียกเมื่อไหร่ก็มา หรือไล่เมื่อไหร่ก็ไป"

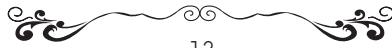
"แต่เธอเป็นมนุษย์ไปแล้ว" แม่พูดตรงๆ

"น้ำคะ น้ำช่วยขอความเห็นใจจากแม่หนูให้ทีสิคะ ถ้าแม่ไม่เซ็น  
หนังสือยินยอม หนูก็ไม่สามารถกลับไปเขาแม่ मद หวนคืนสู่ฐานะแม่ मद  
ได้"

"เธอคิดดีแล้วหรือ ออกจากโลกมนุษย์ หิ้งสามีของเธอไปจริงๆ  
หรือ" แม่ถามพี่นี่

พี่นี่คิดทบทวนแล้วก็พยักหน้าเต็มแรง "หนูคิดทบทวนดีแล้วคะ  
หนูจะไม่เสียน้ำตาซึ่งมีแต่พวกมนุษย์ที่เสียดีกแล้ว"

"เธออยู่บ้านแล้วค่อยๆ คิดทบทวนก่อนดีกว่า" พอแม่พูดประโยค  
นี้จบ ลำแสงสีม่วงก็วนล้อมรอบกายของท่าน แม่คว่ำมือฉัน พูดกับ  
พี่นี่ว่า "อย่าทำให้เขานกเขาไม่ซนจริงๆ ละ เพราะถ้าทำความผิดบน  
โลกมนุษย์แล้วจะไม่สามารถกลับไปเขาแม่ मदได้ตลอดเวลา"



พลันแสงสีม่วงก็ล้อมรอบเราสองคน แสงนั้นสว่างจ้าเสียจนสองตาของฉันลึมไม่ขึ้น พอฉันรู้สึกว่่าลำแสงมลายหายไป ก็พบว่าตัวเองกลับมาอยู่ที่บ้านแล้ว

แล้วแม่ล่ะ...

ฉันเห็นท่านถือชนนกลี้น้ำตาลอันใหญ่อยู่ในมือ ฉันเลยถามปากคอสั้น

"จะทำอะไรนะ..."

"ยังจะถามอีก" แม่เอาชนนกลี้น้ำตาลอันใหญ่เขียนฉันเต็มแรง

"โอ๊ย!" ฉันจับแขนพลงร้องโอดโอยด้วยความเจ็บ "ทำไมต้องตีหนูด้วย"

"ถ้าแม่ไปยับยั้งไม่ทัน ลูกคงจะช่วยพี่สาวลูกทำความผิดใหญ่หลวงไปแล้ว"

"หนู...ก็หนูเห็นว่าพี่นี่น่าสงสารนี่นา" ฉันแสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้

"ลูกจำไว้เลยนะ ข้อตกลงระหว่างโลกพ่อมดแม่มดกับโลกมนุษย์นั้น ใครก็ไม่อาจล้ำเส้นได้"

ฉันเลยว่า "หนูแค่เห็นพี่นี่..."

"พี่นี่ของลูกนะไง ตอนนั้นคิดแต่ว่าความรักคือสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ยิ่งใหญ่มากถึงขนาดเซ็น 'หนังสือยินยอมตัดขาดจากโลกแม่มด' ไปแต่งงานกับมนุษย์แล้วอยู่กินกันบนโลกมนุษย์ ตอนนี้เป็นไงล่ะ มารู้สึกเสียใจคิดอยากกลับไปหาแม่มด แต่ถึงแม้จะกลับมาได้ก็ต้องฝึกวิชาเวทมนตร์คาถาใหม่อีกครั้ง"

"ลงไปโลกมนุษย์คนเดียวต้องฝึกวิชาเวทมนตร์คาถาใหม่เลยเหรอ ช่างไม่คุ้มจริงๆ!"

"ก็ใครให้เขาอยู่ครบเจ็ดปีเต็ม กลายเป็นพลเมืองของโลกมนุษย์ที่แท้จริงไปซะละ"

"ฮา!" ฉันอ้าปากค้าง "อยู่ครบเจ็ดปีเต็มแล้วจะกลายเป็นมนุษย์"



สูญเสียวลัษเฐทมนตร์ทั้งหมดนั้นหรือ"

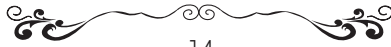
ตั้งแต่ฉันจำความได้ แม่ชอบแก้งฉันมาตลอด จำได้ว่ามีครั้งหนึ่งฉันใช้คาถาเสกแอปเปิ้ลผลใหญ่ออกมาผลหนึ่ง กำลังอัปากเตรียมขม่่าก็พบว่าแอปเปิ้ลกลายเป็นงูไปซะงั้น โชคดีฉันปฏิบัติกริยาโต้ตอบไว ไม่งั้นคงจับเอาน้อยสุดที่รักของฉันขาดเป็นสองท่อนไปแล้ว ส่วนแอปเปิ้ลที่ฉันอุทิศสำหรับตั้งอกตั้งใจเสกออกมาน่ะเหรอ เข้าไปอยู่ในท้องของแม่เรียบร้อยแล้วนะสิ

ยังมีอีก ตอนนั้นแม่บอกฉันว่าร่างจริงของแม่มดคือข้างตัวโต แม่รู้ว่าฉันเกลียดข้างเป็นที่สุด งวงยาวๆ แบบนั้นอัปลักษณ์มาก แม่กลัวว่าฉันจะไม่เชื่อ เลยหุ่เงินหนักจ้างเพื่อนๆ มาช่วยกันแสดงละครแปลงร่างตบตาฉัน แม่มดสิบคนยืนเรียงแถว ชั่วพริบตาเดี๋ยวกก็กลายเป็นข้างมให้มาลิบตัว เบียดเสียดกันจนห้องแทบแตก พวกเขายังพนมหายใจใส่ฉันอีก ตอนนั้นฉันที่รู้เวทมนตร์แ่่งๆ ปลาๆ ตกใจจนร้องไห้คร่ำครวญต่อหน้าคนเป็นสิบ แต่แม่ก็ยังไม่เลิกอ่า บอกอีกว่าสักวันหนึ่งใบหน้าของฉันจะมิงวงเหมือนข้าง งวงจะยื่นยาวออกมาจากหว่างคิ้ว ยาวขึ้นเรื่อยๆ จนถึงพื้น ถ้าฉันตัวไม่สูง งวงก็จะยาวลากพื้น ครูดพื้นไปมาจนถลอกปกอกเปิกยับเยิน และสุดท้ายน้ำมูกก็จะไหลออกมาทางตาแทน... หลังจากวันนั้นฉันก็ส่องกระจกสังเกตความคืบหน้าการยิตยาวของจมูกอยู่ตลอดเวลา และยังออกไปกระโดดเชือกที่สวนหน้าบ้าน ด้วยหวังว่าจะสามารถสูงขึ้นอีกหน่อยก่อนที่งวงข้างจะยาวยิต ฉันไม่ยอมให้ดวงตาอันเปล่งประกายแวววาวคู่นี้ของฉันต้องมีน้ำมูกไหลออกมาเลย

ฝันร้ายนี้หลอกหลอนฉันให้ตื่นตระหนกมาถึงสี่ปีเต็ม แม่ถึงได้บอกความจริงกับฉัน

สำหรับแม่คือๆ คนนี้ ฉันรับมือไม่ไหวเอาเสียเลย

พอแม่หัวเราะขำขันเสีจก็พูดต่อว่า "ตอนนั้นแม่กับป้าของคุณ



เสนอพี่สาวลูกว่าไม่แต่งงานจะดีกว่า ถ้าสองฝ่ายรักกันด้วยใจจริง จะแต่งงานหรือไม่แต่งงานก็ไม่สำคัญ แต่เธอกลับตั้งต้น ยังไม่ทันได้รับความยินยอมจากป้าของลูกก็เซ็น 'หนังสือยินยอมตัดขาดจากโลกแม่มด' แล้วตีจากเขาแม่มดไปโดยพลการ เมื่อตัดขาดจากโลกแม่มดแล้ว อิทธิฤทธิ์ทั้งหลายเลยสูญสิ้น กลายเป็นคนธรรมดาเหมือนอย่างพวกมนุษย์ทันที"

"ทำไมพีนีถึงตัดขาดจากโลกแม่มดล่ะคะ"

"แม่มด หากจะแต่งงานกับมนุษย์ก็ต้องไปเป็นมนุษย์" แม่ว่า "โลกพอมดแม่มดกับโลกมนุษย์ต่างก็ไม่อยากให้เกิดการสู้รบกันอีก"

"หนูรู้ค่ะ"

ตอนเรียนวิชาประวัติศาสตร์ของโลกพอมดแม่มดกับโลกมนุษย์ อาจารย์ให้พวกเราดูภาพเหตุการณ์ในตอนนั้นผ่านลูกแก้วคริสตัลใสแจ๋ว ฉันเห็นความชั่วร้ายของพวกมนุษย์ พวกเขาไม่แยกแยะดีชั่ว เทียวไล่จับและตามล่าแม่มดอยู่ไม่ขาด แถมยังเอาพวกเธอไปแขวนคอและเผาทั้งเป็น ที่น่าอนาถที่สุดก็คือ ในบรรดานั้นมีที่เป็นมนุษย์จริงๆ ก็หลายคน หญิงสาวผู้บริสุทธิ์น่าสงสารเหล่านั้นถูกสวมฉาษาได้ชื่อเป็นแม่มด และแล้วมนุษย์ก็เห็นพ้องต้องกันลงมือสังหารพวกเธอทีละคนๆ อย่างเอิกเกริกโดยไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบใดๆ ทั้งสิ้น ถึงขนาดที่ว่ามีประเทศหนึ่งจัดตั้งให้มี 'วันเผาสังหารแม่มด' เลยทีเดียว! และแม้ว่าตอนนี้ได้เลิกล้มกฎเกณฑ์นั้นไปแล้ว แต่พวกมนุษย์ก็ยังรักษาทำที่หลีกห่างแม่มดอยู่ดี

"เพื่อไม่ให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย โลกมนุษย์กับโลกพอมดแม่มด จึงได้ทำสนธิสัญญาร่วมกัน ซึ่งก็คือต่างฝ่ายต่างไม่ข้องแวะยุ่งเกี่ยวกัน" แม่เป่าลมใส่มือขวาของท่าน พลันบนมือนั้นก็ปรากฏถ้วยบรรจุชากุหลาบขึ้นมาถ้วยหนึ่ง กลิ่นของดอกกุหลาบหอมหวานตลบอบอวลไปทั่วทั้งปราสาท แม่พูดว่า "ถ้าเมื่อสักครู่นี้ของลูกลงโทษพี่เขย เกิดถูกจับ





ได้ ผลที่ตามมาคงร้ายแรงไม่ใช่หน่อย"

คืนนั้น ฉันนอนไม่หลับ

นอกหน้าต่าง พระจันทร์ดวงกลมๆ สีแดงสุกใสเปล่งแสงส่องสว่าง  
อยู่ท่ามกลางความมืดมิด

ประจวบกับมีคางคกบินเข้ามา พาให้คำคืนนี้เพิ่มความหนาวเหน็บ  
ยิ่งขึ้นไปอีก

เจ้าหนูน้อยมุดเข้าใต้ผ้าห่มของฉันอย่างไร้สும்ไร้เสียง ลำตัวอัน  
ละเอียดอ่อนและนุ่มนวลของมันขยับคุดไปเคี้ยวมาก่อนจะพาดพันอยู่  
บนไหล่ของฉัน

ฉันจู่ๆไปที่ปากน้อยๆ ของเจ้าหนู "อ้าย! นี่เจ้าหนู นายกินรอบ  
ดึกมาหรือ ลูกกระต่ายหรือลูกไก่ล่ะ" ปากของมันเต็มไปด้วยกลิ่นคาว  
เลือดเกือบทำเอาฉันอาเจียน ฉันเลยเบือนหน้าหนี

ฉันดีดนิ้วเป๊าะ ร่างของเจ้าภูก็ราวกับซุบด้วยแสงสีทองเป็นชั้นๆ  
พอลำแสงสีทองสลายไป ปากน้อยๆ ที่แลบลิ้นแผลลิ้นๆ อยู่เป็นประจำ  
ของมันก็สามารถเปล่งเสียงพูดออกมาได้ มันพูดออกมาเป็นเสียงผู้ชาย  
ซึ่งทุ้มนุ่มลึกว่า "ฉันเพิ่งจะกินแกะตัวหนึ่งมา"

"โห...กินแกะเป็นของว่างรอบดึก ไม่หรรษาเกินไปหน่อยหรือ"

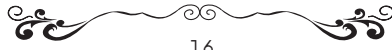
"เฮ้อ!" เจ้าหนูอ่อนลมหายใจ "กินอิม้สุดๆ ตอนนี้สบายตัวขึ้นเยอะ"

ฉันแอมันลงจากไหล่ของฉัน วางไว้บนเตียง "นายเหม็นมาก มี  
แต่กลิ่นคาวเลือดไปหมดทั้งตัว...อ้า! เลือดบนตัวนายเบือนและที่นอน  
ฉันหมดแล้ว!" ฉันแบ่ปากพลาจ้องเจ้าหนู

"ก็แกะตัวนั้นยังดิ้นสู้สุดชีวิตก่อนตาย ฉันเลยต้องใช้กำลังนะสิ"

เจ้าหนูขดตัวเป็นวง ใช้หางแหลมๆ ของมันทำความสะอาดพันตัวเอง

"ดูนายยิ่งอ้วนขึ้นทุกวัน ฉันล่ะห่วงแทนจริงๆ" ฉันไม่ค่อยจะสบ  
อารมณ์นัก พอดีดนิ้วเป๊าะ คราบเลือดบนที่นอนสีขาวยืดขาวเม็ดข้าวจึงถูก



ซุบด้วยแสงสีทอง เมื่อลำแสงสิ้นสลายก็ไม่หลงเหลือร่องรอยเลือดสีแดง  
ที่นอนสีขาวยืดขาวดูสะอาดยิ่งกว่าตอนก่อนเปื้อนเลือดเสียอีก

"ฉันนะโชคดี เจ้านายดีกับฉัน ฉันถึงได้กินอิ่มนอนหลับไป" เจ้าชู  
เข้ามาอดอ้อน

"สวรรค์! ขนาดตัวเองยังไม่รู้เลยว่าทำไมถึงเลี้ยงนายไว้" ฉัน  
ตบหน้าผากตัวเอง

เจ้าชูพันรอบตัวฉัน "เพราะฉันคอยรองรับอารมณ์เธอนะสิ"

"เอไอไซ่ นายสืบได้ข่าวอะไรบ้างมัย"

"กินลูกแกะลูกไก่ของเธอไปหลายตัวอย่างนี้ จะไม่หุ่่มเทแรงกาย  
เพื่อเธอได้ไงล่ะ" เจ้าชูเงยหัวกลมๆ ของมันขึ้นมา ทำท่าโอหังไม่หยอก

"เด็กดี!" ฉันส่งจูบให้เจ้าชู "เป็นไงบ้าง ตกงได้เรื่องว่า"

"แท้จริงแล้วพี่เขยของเธอไม่ได้มีชู้" เจ้าชูยึดลำตัวบิดชี้ก็ยกแล้ว  
เลียยกกลับมาเอนลงนอนบนเตียง

"อะไรนะ!" ฉันร้องตกใจเสียงดังลั่น ทำเอาเจ้าชูสะดุ้งโหยง "เป็น  
ไปได้ยังไง"

"เรื่องจริงนะ ข้าที่ฉันได้ไม่ผิดอยู่แล้ว" เจ้าชูกล่าวยืนยัน

"พี่เห็นพี่เขยอยู่กับหญิงอื่นกับตาอะ! เห็นกับตาตัวเองแล้วจะ  
ไม่จริงได้ยังไง"

"ฉันก็ได้ยินมากับหูเหมือนกัน แม่กับป้าเธอก็รู้เรื่องนี้ด้วย"

"แม่กับป้าก็รู้ว่าพี่เขยไม่ได้มีชู้เธอ" ฉันร้องขึ้นมา

"ไอ้สิ! พวกท่านเป็นคนใช้อิทธิฤทธิ์ทำให้พี่สาวเธอเห็นภาพลวง  
ว่าสามีอยู่กับหญิงอื่น" เจ้าชูพริ้มตา แสร้งทำน้ำเสียงลวงโลก "ภาพลวง  
อย่างหมอกอย่างควันอะไรพวกนั้นนะ"

"ถ้างั้น...ก็หมายความว่าป้ากับแม่ร่วมมือกันใช้อิทธิฤทธิ์ทำให้ชีวิต  
ครอบครัวของพี่นี้ล้มเหลวขึ้นเธอ"

"ฉันไม่กล้ายืนยัน" เจ้าชูพูด "ตอนนี้ฉันสืบได้เท่านี้แหละ"